

RÉGILŐ.

Pesten vasárnap majus 27^{kén} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' c a r n i o l i m e d v e.

(Vége.)

Belgarbo e' biztosításokat úgy vette, mint egy a' tudománynak tartozó hodolást olyantól, kit sikerült meggyőzhetni; és a' beszélgetés visszafordult azon tárgyra, melyet e' közbejövés félbeszakasztta. — „Mondtam neked — szólt a' lovag — hogy csak szerencsétlen gyermekem betegsége akadályoztatja tüsténti eltávozásomat. Váromba érkezte óta kecses leányom naponként sorvad, 's jövő-sünk hirtelenebb volt, mintsem a' kényelmére szükséges rendeleteket megtehettem volna. Csak én vagyok egyedül körülte, 's e' körülmény kényszerít oly közelről, hogy meggondolása is iszonyít, látni az arczain naponként hervadó rozsákat és szeméből kialvó tüzet. — Szegény Idám, házamnak egyetlen maradéka, elhaló liliomként hajtja-le fejét. — Késedelem nélküli távozásunk szükségét illető minden előterjesztésemre oly tekintettel felel, mely mostani állapotjában annak teljes lehetlenségét fejezi-ki, és mikor esdve kér, hogy hagyjam őt itt — szemei kifejezik azt, mit nyelve tőlem kimél — „meghalni.“ — Doctor! családom régi 's állandó szerencséje elenyészett e' kedves, 's félek, elhaló leánykámban. De én itt nem hagyhatom a' sorsnak, minek eltávoztomból kell következni. Ha sérelem nélkül el nem vihetem, akkor hadd töltse boszúját Maximilian kedvenczéért; nekem itt kell maradnom 's elvesznem hasztalan ápolgatott virágommal! — „Bajos lesz — mond a' doctor, szünet mulva, mi alatt szavát a' rebegéstől megóvhatá. — Bajos lesz, de igyekszünk módot találni őt legalább görcki lakomhoz elvinni, hol veszélytelenül rejtve maradhat, míg enyhe olasz légünk képessé teend őt visszaadni atyjának, arczán ismét nyiló rozsákkal.“

„Ha ezt véghez lehetne vinni — monda Herman, megszorítván régi jó lelkű barátja kezét — a' hála nagyobb tartozásával lennék köteleztetted, mint valaha lefizethetném. De lásd-meg gyermekemet, ítéld róla ön magad. Ezen ember leányomhoz fo vezetni!“

A' várnagy éppen akkor lépett-be, lámpát tartva kezében. Az orvos fölkelt, 's hozzája közelítve, ezen ember eltaszító arcvonásain folytatni kíváná elkezdett arcvonás-tani megjegyzéseit: de a' várnagy ez úttal a' további vizsgálatról megszabadult, mivel elfordult, hogy utat mutasson Ida szobája felé. Egy pillanat múlva a' doctor egyedül volt szép és fiatal betegével.

A' terembe visszatértek Belgarbónak arcza halavány volt, és szemei nem emelkedének-föl, nehogy a' szorongó atya tekintetével szembe találkozzanak.

„Mit gondolsz leányom állapotjáról — szólt komolyan gróf Lueg. — Készülhetünk-e az útra?“

„Idával — szólt a' doctor — útazásunkat holnaputánra halasztottuk. — Gróf Lueg — folytatá hirtelen föltekintve, midőn a' hosszú mély sohajt hallá, melly bizonyítá, hogy nehéz kő esett-le hallgatója szivéről — Lueg Herman! semmi vigasztalást nem nyújthatok neked. Minden esetre megpróbáljuk ez utat, minden esetre úgy kell intézni, hogy Ida ne szenvedjen sokat annak kényelmetlenségeitől. Békes lakomban jobban lesz, mint itt éretted érzett szorongásai közt: 's jusson eszedbe barátom — végzé-be, a' lovag keze után nyulva — jusson eszedbe, hogy én mind reményt, mind félelmet fejezek ki azt mondván, hogy a' lapálynak szelid ege Idára nézve lényeges befolyással bír.“

Ezt hosszú szünet követé; 's midőn végre a' vár-óra kondulása a' csendet megtöré, a' doctor fölmentetek olly hallgatástól, melly rá nézve annyival kinosb lön, minthogy érté jelentését. E' hangra a' lovag fölemelé fejét, 's Belgarbo kézszorítását viszonzva arcza csendes és szava tiszta, de bús lön.

„Tizen egy. Éppen azon óra, mikor e' kar nem szándékosan, de nagyon igazságosan megölé ama gonosztevőt. — Kicsapongásai közt vészett-el, teljesen készületlenül menván azon ítélő székhez, hova őt elsietett kezem küldé. Elkövetett vétkeimet minden estve éppen ez órában törekszem helyre hozni. Jójj velem, imádkozunk Pappenheim! lelkeért. — És — pillanatnyi szünet után folytatá, de olly hangon, melly sokat veszte tisztaságából, 's észre-vehetőleg rebegett — imádkozni fogunk egyszersmind leányomért is!“

A' teremet elhagyva, találkoztak a' várnagygyal, kinek kezében szövétnek volt, melylyel őket a' kápolna ajtajáig kísérte. Annak némi leírása szükséges a' következendők érthetésére.

Azon sziklát, mellynek lapályán a' vár oldala volt, a' kapuval szembe levő oldalán, egy függőleges, 's kívülről is látható repedés hasítja ketté egész fenékig. E' hasadás alyában, elbeszélésünk előtt több évvel, egy a' szomszéd forrásoktól táplált viztartó volt; és

minthogy a' vár nyárban szűken volt ellátva vízzel, hajdani birtokosai e' történetes körülményt e' fogyatkozás orvoslására használták. A' hasadás tetejére, t. i. a' vár udvarát képező felső lapály szélére, egy kis házat építettek, mely a' meredek párkánynál küljebb ért, 's el volt látva egy csigával 's felhajtó hengerrel. Padozatja közepén volt egy kút-forma nyílás — és valójában ez épület két veder és néhány száz öl kötél segedelmével kútnak szolgált; mely által bajjal húztak-fel vizet az alsó vizeztartóból, mikor a' hegyekről jövő elégtelen volt a' vár szükségére.

De néhány év óta a' viz-szerzésnek e' lassú 's terhes módját fölöslegessé tévé egy a' várat fedő szikla oldalában talált forrás. Herman atyja fölhagyván e' kúttal, föltevén magában, hogy az azt fedő épületet kápolnává változtatja. A' volt kútnak nyílására erős padozat tétetett, fölébe egy oltárt emeltek, elejébe a' holtozatra egy szüntelen égve tartott lámpa függesztetvén-föl. Illyen volt a' luegi kápolna, mely még ma is áll, bárha világi czélokra használva.

A' lovag és Belgarbo, végezve ajtatosságukat, elhagyák a' kápolnát. Amannak homloka egész derűtségét visszanyerte volt, ha vidornak nem is lehet mondani. Régi barátokként beszélgettek együtt, és Herman megmutatá a' doctornak a' vár külső helyzetét, és elmondá sajátságait. E' közben eljutottak a' nagy udvarra. Ezt egy csekély magasságú könyöklő-fal választá-el a' meredek szélétől. Azon lapályról, mellyen állottak, észreveheték az ostromlók tüzeit, irtózatos mélyen a' völgyben, és őreiknek a' körüllevő helyeken őrtüzeit. Balról volt a' tetőre vezető bajos megmászható ösvény, számos kanyargásaival. Hátuk megett voltak a' sziklához támaszkodó 's ennek egy részét tenni látszó várbeli hajlék-épületek. A' légcsipős, az éj — bárha az égen sűrűn ragyogtak a' csillagok — setét volt.

A' lovag, mint valamelly váratlan hangon megütközve, hirtelen megállott, és hallgatódzva a' könyöklő-falhoz dült. — „Ki lehet az — monda, — ki éji őreimet ilyenkor zavarhatja? Valaki jön-föl az ösvényen. — Jer menjünk szembe vele!”

Közeledtek a' kapuhoz, mellyet rendesen, a' kapus fölügyelete alatt levő négy katona őrzött. Néhány percz múlva lelkendezve érkezett a' kapuhoz egy ember, ki a' jelszót kimondván, bebocsájtotta, és előttök állott — a' várnagy.

„Honnan jössz ilyenkor?” — kérdé ura.

„Én mentem — gondolám — dadogá a' megrettent szolga — úgy tetszik, hallottam — hadd vehessek lélekzetet, mindent megmondok!”

„Hozzatok világot — kiált a' doctor — hadd nézhessek még egyszer szemébe ennek az embernek! Szava tikkadt, 's gyanúsnak látszik előttem — az igazság nehezen hatolhat-ki torkából.“

A' doctor vizsgálódása nem volt kedvező a' várnagyra nézve. — A' késedelem időt engedvén összeszedni magát meglepetéséből, hiában törekvék hallgatóival elhiteitni, hogy ő csak azért ment-ki a' várból, hogy némi lármának, melyet hallani erősített, okát fölfekezze. — Belgarbo félbe szakasztá magyarázatát: „Hazudsz! — monda — Isten tudja, mi volt indító oka útnak: de én azon tudomány elveinél fogva, melyet gyakorlok, kész vagyok megesküdni, hogy árulásban mesterkedtél. Gróf Herman! — Az előtt is mondtam, és most ismét mondom — őrizkedj ezen embertől!“

Istenemre! kész vagyok követni tanácsodat — mond a' lovag, ki e' jelenetnek figyelmes nézője volt. — E' minden igaz ok nélküli éji kóborlás elegendő megerősíteni gyanúdat, 's igazolni azon elővigyázatot, melyet tenni elhatároztam magamat. — Frank! — folytatá, a' kapushoz fordulva — ezen ember mostantól kezdve fogoly a' vár falain belül; te pedig semmi szín alatt meg ne engedd azokon kívül lépni. — És te! — monda a' várnagynak — menj és teljesítsd kötelességeidet ott benn, 's tudd-meg, hogy e' pillanattól fogva lépteidre szorosan vigyáztatok. Ha merészled áthágni ez udvar határait, levettetek a' meredekről!

Következő estve a' lovag és Belgarbo tűz mellett ültek, más napi útjokkal foglalatoskodva. A' barlangbeli három hű szolgát titkon bebocsátották, és megparancsolák, hogy készítsenek egy a' föld alatti út és szakadások között könnyen átférhető és bőrrel jól megbélelt fedett ágyat a' fiatal beteg nőnek elvihetésére. — A' szokottnál sötétebb felhő ült Herman szemöldökein; mély búsongás nézett-ki szemeiből, és szája körüli vonásainak csaknem észrevehetlen mosolygásra hajló mozdulata némi gyöngédebb érzéseket tolmácsla, melyek komolyabb gondolatain némileg erőt vettek, és tüzes indulatának némelly vad kitörését talán akadályozák. Valóban Hermannak oka volt mind ezen érzésekre; mert a' vadabbak ezek közül azon gondolat által ébresztettek-föl, hogy eldődeinek várát és szülőtte földét örökre elhagyandó a' gyöngédebbek pedig gyermeke feltése által, ki egyáltalában képtelennek látszék lenni az út fáradságát kiállani, és kinek azon estveli „Isten hozzád-ja“ olly szókkal mondatott, 's előérzések által komorult.

A' doctor látá és érté mind azt, mi társa keblében forrott, 's némi sükerrel törekvék őt a' jövőnek terhei vitatásába vonni. A' két barát sokáig ült együtt, 's csak midőn a' várharang tizenegyet ütött, kelt-föl Herman, hogy szokott ajtatosságára menjen. Megszorítván

a' doctor kezét, kérte őt, hogy mielőtt feküdni menne, látogatnámeg a' beteg ágyát.

Midőn a' teremtet elhagyá a' lovag, a' várnagyot szokott helyén, gyújtott szövétnekkel várva találá. Egy pillanatig kétkedék, miképp' viselje magát ez ember iránt, kinek jelenléte gyűlöletes lett előtte; csaknem elhatározá, hogy kezéből a' szövétneket elvegye, 's egyedül menjen. De rövid fontolás után eltökélé, hogy őt ez éjjel rendes szolgálatának teljesítésében meghagyja, 's inté, hogy mutasson utat.

A' kápolna ajtajához érvén gróf Lueg, hirtelen megfordult, hogy szolgájának arczára pillantson. Ez embernek szerencsétlen arczvonásai sokkal hathatósabban fogák-el őt, mint valaha ez előtt. A' doctor gyanúja élénken villant-át elméjén, 's eltökélé, hogy e' helyen fölvilágosítja. Mig e' czél elérhetésének szükségein gondolkodott, a' várnagy szokás szerint ott hagyá, és azt képzelvén, hogy ura tüstént imádsághoz kezdett, a' szövétneket lopva a' szirt-oromra helyezé. A' lovag visszajött a' kápolna ajtajából, követé a' várnagy lépteit, 's ezt, midőn az oromtól, melyre a' világot tévé, távozni akart, karon csipte.

„Halld! — mondá hatalmasan, őt a' kápolna felé tolva, hol kényszeríté az oltár elébe térdelni. — Halld! Valami mondani való van neked. Itt a' mindeneket halló és látó Isten előtt akarok felvilágosítást nyerni ön ajkaid által azon tetted felől, melylyel vádoltatol. Ismét binni fogok neked, ha itt jövő üdvhözi reményedre megesküszöl, hogy nem vagy áruló!“

„Itt! — o ne itt! — ordítá a' nyomorúlt olly hangon, melyyet a' rémülés visitóvá tett. — Fuss! — fuss! — vigy-el e' helyről, 's mindent meg fogsz tudni!“

„Ah gyalázatos! — kiálta a' lovag, izmos karával lenyomva a' viczkándozót — tehát abban jártál, hogy elárulj? — Rajta! — Esküdj-meg! — itt, Isten előtt, ki téged lát!“

A' várnagy ordításai visitóbbakká lettek; haja egyenest állott fején. — „Bűnös vagyok! — kiálta: — de, o szaladj — szaladj! — vagy mindketten elvesztünk! — a' mélység mindjárt megnyílik alattunk!“

A' kétségbe esetnek küszködései hasztalanok voltak. A' lovag a' küszködő gazembernek félelmét vallásos iszonynak vélvén, erőszakkal nyomá-le az oltár előtt e' szörnyű helyen. — E' pillanatban hangos csattanás hallatott a' szikla aljából. Az oltár lámpája kialudt, 's az öröket megrettentő vonaglásnak sikoltásait mély csend váltá-föl. — Egy ór a' közelebbi őrhelyen némi nyögést vélt hallani, 's így lármát csinált. A' kápolnába mentek; iszonyatos szemle mutatkozott itt. —

Herman legott meghalt. Egy kis álgyu-golyó, mellynek útját a' padozaton egy a' végre fúrt lyukon lebecsátott ónos zsinég mutató-ki, keresztül ment tüdején. A' várnagynak halálos golyó által egyik gerendából kihatott forgács ontá-ki véré, 's iszonyatosan összezuzá. Nehány darab arany, árulásának bére, mellyet kötösébe rejtve viselt, halálos sebébe temettetett. Undok kinok közt még egy óráig vonaglott, 's kimulta előtt megvallá azon szörnyű eszközöket, mellyeket az ostromlókkal gondolt-ki urának megsemmisítésére, 's mellyeknek ön maga is áldozata lett.

Grof Lueget rémitő sorsa megkimélé leánya halálának megtudásán származandó keserű gyötrelmeitől. A' kecses fiatal Ida Belgarbo doctornak karai közt éppen azon pillanatban mult-ki, mellyben atyja olly hirtelen kivégeztetett.

A' luegi grófság, régi birtokosai családjának kiholta után, a' Cobenczel-házra szállott, melly birtokában van most is.

Azon golyót, melly Herman életének véget vete, most is mutatják a' várat látogatóknak. — Félig be van hajlítva a' régi kápolna bolthajtásába; és haladásának nyomai soha sem irtódtak-ki. — A' környékbeli parasztok e' gyászos eseten kívül még sok, az előidőből hozzájuk szájról szájra lejutott, történetet regélnek a' carnioli medvéről.

NAGY PÉTER.

PESTI VIZSGÁLÓ.

A' budai vároldali sétatálynak ünnepélyes felavatása jövő kedden, majus 29-kén, estve 6 órakor, mint ő cs. kir. felségének, legkegyelmesebb királyunknak névnapi előestvéjén, fog tartatni. Ez alkalommal a' várhegy keleti (Pest felé szolgáló) oldalán készült új utnak csak e' napokban elkészült csúcskőre (Ellipsis) legelőször fog tartatni katonai hangászat; névszerint pedig gróf Rothkirch és gróf Ceccopieri gyalog, 's az 5-dik pattantyús ezredi, és így három hangászkar által egymást váltva következő hangművek fognak előadatni: 1) Ouverture „Emma d' Antiochia“ daljátékból. — 2) Aria à la Polonaise „Puritani“ daljátékból. — 3) Morelly áldomás-keringői. — 4) Kardal il guiramento daljátékból. — 5) Párdal „Puritani“-ból. — 6) Morelly „asszonyi-harczjáték“-keringői. — 7) Cachucha. — 8) Aria karddallal „Lucia di Lammermoor“ daljátékból. — 9) Tarantel-vágtató. — 10) Nagy elléptető mars. — Nem kedvező időnek esetében ezen ünnepélyes felavatás a' legközelebbi tiszta napon tartatik. — A' szépnem számára 40 nyugpad állítottatott-fel.

KÜLÖNFÉLE.

Simmeringi lóverseny. A' harmadik 's utolsó lóverseny Simeringen maj. 12-kén ment végbe. Régóta 's többeknek kívánsága volt, gátolt futást látni, 's ezen úgy nevezett Hurdlerace az említett napon megtörtént; 15 ar. tétel mellett 2 $\frac{1}{4}$ angol mértföldre három lányi magas öt gátot kelle futtokban a' versenylőknek átszökniök. Trautmannsdorf h. Wakefieldje 's Traun

Xav. Ferencz Sir Elend-je ellen győztes lön Liechtenstein Fer. hg. Charmerje. — Az erre következett Sweepstakes-t 30 ar. tét., fele bánat mellett nyeré Liechtenstein Al. hg. Poetja Liechtenstein F. hg. sir Williamja ellen. — A' 120 arany értékű karos gyertyatartót, melyért, 50 ar. tét. 30 ar. bánat mellett, angol honon kívül elletett minden ló vivhatott, nyeré Liechtenstein Al. hg. Furiosissima-ja Liechtenstein F. hg. Lottery-ja 's Hunyadi J. gróf Figarója ellen. — Az ezután következett Handicap-ban (25 ar. díjért tét 10 ar.) futottak Liechtenstein Al. hg. Zairája, Trautmannsdorf hg. St. Cream-je 's Nádasdy T. gr. Tamajandry-ja. Nyertes Zaira lön; Tamajandry kitört. (Handicap alatt azon teher értetik, mely nem a' versenylő lovak évkora, hanem már egy előbb történt futásban kimutatott sebességhez képest határozatati-el.) — A' pályatér-korbácsért (30 ar. tét.) Liechtenstein Al. hg. Patja ellen Pejachevich g. Weighton-ja lön nyertes. — A' 25 arany értékű ezüst serleget (20. ar. tét.) Hunyadi J. g. Emmy-je ellen Trautmannsdorf hg. miss Cragie-ja nyeré-meg. Nézők, különösen a' fő rendű dámákból igen számosan jelentek-meg.

Háladatosságnak ritka példája. — Midőn 14-dik Lajos, francia király, hadi hajóit az algiri dey ellen Afrikába küldötte, és Algir városát tüzes ostromlás által meghódítani kívánta, az algiri dey féktelen haragra gerjedvén oly kegyetlen gondolatra vetemült; hogy a' Francziák e' tettét az Algirban volt fogoly keresztényeken megboszulja. Kiadá tehát parancsát, hogy a' hányszor ágyút sütnék-el a' Francziák, mind annyszor egy fogoly állíttassék a' halált osztó ágyú-torkához, hogy annak feje a' francia hajókra lövettessék. — E' kegyetlen parancs már néhány áldozattal teljesített is. — Most egyet illy szerencsétlenek közül, ki az előtt francia katona-tiszt volt, hasonlóan az ágyú elejébe kötöttek, mi által testének ezer darabra kellett volna szaggattatni, ha csak egy váratlan eset őt meg nem szabadítja. Egy algiri tiszt, ki oda nem messzire állott, reá tekintvén, megismeré a' szerencsétlen áldozatot, 's azonnal a' pattantyúshoz kiáltott: „Meg állj! ne lőjj!” — Ekkor a' dey-hez futott, ki oda nem messze állott, 's lábaihoz borulva esdeklő hangon így szólott hozzá. — „Ha valaha könyörületességet érezél kebledben, ugy engedd magadat általam megkérlelni! Esedezve könyörgök, hogy e' kereszténynek kegyelmezz-meg!” — „Mi okon kéred te azt?” — kérdé a' dey. — „Az emberiség, kötelesség, és háladatosság kívánják tőlem! — felelt az esedező — 's folytatá: — azon Francia, kit most megakarsz öletni, jötevőm volt. Ő nekem egykor megtartá életemet, midőn a' keresztények elfogtak. Azért esedezem előtted, 's mindenre kérlek, mi előtted szent és legkedvesebb, kegyelmezz meg neki! és bocsásd őt szabadon!” A' dey e' buzgó könyörgést hidegen megveté, és az esedezőt elhagyá. — A' kétségbe esett könyörgő azonnal az ágyúhoz futott, hol az áldozat lekötve volt, azt átkarolá, 's keserves hangon felkiáltott: „Most lőjj! hadd haljak-meg én is vele együtt; saját fejem repüljön előre, hogy bebizonyítsa forró hálámat!” — A' háladatosságnak e' szép példája meglágyítá a' megkeményült deynek szívét, 's parancsolá, hogy a' rab oldoztatnék-el a' vesztő helytől, mi megtörténvén oda adá őt szabadítójának, hogy ennek foglya lenne. — Ez a' Francziát élénk örömmel kebléhez szorítá, 's elragadtatva így szólott hozzá: — „Most már, ninthogy enyim vagy, az lesz hozzám mutatott szolgálatodnak hív jutalma, hogy szabad leendsz; és mig lélekzem, hálám irántad örökös fog lenni.

SZÁVICS.

Mulattató. — 1) „A' lónemesítés — így szól F. ur — hamarabb sikerül ott, hol zsidó kereskedők is laknak.“ — „Igen — bele vág B. ur — mert hamarabb el lehet adni a' — bőrt!“

2) A' havazó's hidegen esőző husvét-kedden a' csillagászat hasznáról vitatkozánk; e' vitatkozásunknak a' hideg miatt kezét dörzsölő N. ur így vete véget: „de hát miért vannak a' csillagászok, ha most is illy hideg idők járnak?“

3) X. ur első akarván kerte virágaiban büszkélkedni, jó korán vetett's ültetett: de a' nem várt aprilisi hideg napok annyira megszeppentették, hogy estenden többször nézegeté a' hőmérőt; végre annyira megzavarodott, hogy növényeinek biztosítására melegített posztó-darabbal takará-be a' — hőmérőt.

KUNFI JÓZSEF.

Kecskemétről.

EMLEKMONDÁS.

Bizonytalan.

A' nap letűn, 's reád
Zordon éj sötétedik,
'S reggelért, melly egybehoz,
Senki nem kezkesedik.

BAJZA után —

Idő.

A' gyors idő,
Mint a' becsület vagy kihányt arany,
Ha egyszer elmegy, meg nem tér soha.

GARAY után K. H. K. J.

Szerелеm. Minden szerелеm, ha boldog, fölemeli, megedzi 's tettekre buzdítja a' lelket.

CSATÓ PÁL.

A' kéjek csalogatásai az emberi észet lakából kimozdítják, a' lelket romlásnak indítják, 's a' természet ezeknél nagyobb dögvészt nem szülhetett az emberiségre nézve. Annak, ki ezek mámorába merül, esze iszonyú hajótörést szenved; ki tehát ezeket el akarja kerülni, zárja-el bájjengzeteik elől füleit.

CICERO után PÓRFI.

Ember Ki embernek született, nem kell 's nem lehet nemesebbnek, nagyobb 's jobbnak lennie, mint embernek: boldog, ha sem több sem kevesebb nem akar lenni.

WIELAND után Hábor N. Enyedről.

Csererejtvény.

(9 betű.)

Edes 1. 2. 6. 7. 3. 2. 1. megbocsáss, hogy illy későn válaszolok levelkédre: de 5. 4. 5. 1. van reményleni, hogy kettős örömmel olvasod e' soraimat. — 7. 8. 2. 6. 2. a' rég ohajtott valahára megérkezett, 's már csak téged ohajtottunk. Éppen a' kies Radnára készültünk, midőn régi tisztelőd 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. betoppant. Ő szavát tartá, pedig tudod, milly ritkaság az! — Hozzánk csatolván magát, kevés idő múlva Radnán valánk; innen felmentünk 3. 5. 6. 9. 1. 5. 3. romait megnézendők. Barátném igen 4. 5. 1. 5. 6. 9. lett, de mindig jó kedvű kísérőnk hamar felvidítá. Egyéb gyönyöreink felől bővebben tudósít majd Miklós, hű 5. 6. 5. 3. 8. hírnökünk. Élj boldogul; esőkö! hű

S. KAROLINÁD.

Előbbi rejtvény: szag.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaczon alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.